

A Prelátus 2009. szeptemberi levele

Az Opus Dei prelátusa azt tanácsolja, hogy hibáink és a napról napra felmerülő nehézségek láttán húzódjunk közelebb Szűz Máriához.

2009.09.17.

Drága gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Egy újabb olyan hónap áll előttünk, amely rendkívül gazdag Mária-ünnepekben. Ezek az ünnepek – mint mindig – örömmel töltik el azok

szívét, akik a Szűzanya
gyermekének tudják magukat,
vagyis a mi szívünket. Ez a hónap
különleges emlékeket is idéz
számomra, mivel évekkel ezelőtt
szeptember 8-án, Szűz Mária
születésének napján kértem
felvételemet az Opus Deibe. Ezt én –
és mindenki, akivel hasonló történt –
mindig is különleges
figyelmességnek tartottam égi
Édesanyánk részéről, amellyel az
ünnepén kedveskedett nekem.

Egy alkalommal, a csillagot követve
Betlehembe tartó három királyok
hívásához kapcsolódóan az Atyánk
biztosított minket arról, hogy **nekünk
ugyanebben az élményben volt
részünk. Mi is azt vettük észre,
hogy lassacskán új fény gyullad a
lelkünkben. Vágy volt ez arra,
hogy minden tekintetben
keresztény életet éljünk, – ha
megengeditek, hogy így fejezzem ki
magam – arra, hogy komolyan**

vegyük Istent. Ha most mindegyikötök hangosan elmondaná, hogyan kezdett el ébredezni benne természetfölötti hivatása, mi, a többiek azt mondanánk, hogy itt Isten működött. Adjunk hálát Istennek: az Atyának, a Fiúnak és a Szentlélek Istennek, valamint Szűz Máriának – mert rajta keresztül árad ránk minden égi jótétemény – ezért az ajándékért, a hit mellett a legnagyobbért, amelyet az Úr egy teremtménynek adhat: az egyértelmű vágyért a szeretet teljességére, azzal a meggyőződéssel, hogy miközben hivatásbeli és társadalmi feladatainkat teljesítjük, az életszentség nemcsak lehetséges, hanem szükséges is...[1]

Szent Bernát, aki mindig szenvedéllyel beszélt Szűz Máriáról, csodálatra méltó módon fejezte ki ezt az egyik róla szóló szentbeszédében:

„Ha a nap nem világítaná be többé a világot, honnan lenne világosság? Ha megfosztanánk a világot Máriától, egy kétségtelenül nagy, sőt mérhetetlen tenger csillagától, nem maradna más, mint a mindent befedő sötétség, a halál árnyéka és a legsötétebb éjszaka. Lelkünk legmélyéből, szívünk minden szeretetével és akaratunk vágyával forduljunk tisztelettel Mária felé, mivel ez az Úr akarata, aki úgy rendelkezett, hogy mindent Márián keresztül kapjunk.”[2]

A lelki hagyomány Máriát *mindenható közbenjárónak* nevezte, mivel bármit kér a Fiától, azt bizonyosan megkapjuk. A Szűzanya nagyon jól tudja, mi növeli Isten dicsőségét és mi tesz jót a lelkünknek, és éppen ezt kéri nekünk Istentől. Kérjük hát bizalommal és még erőteljesebben közbenjárását ebben a hónapban, amelyet – amint már említettem – bőven díszítenek a

Szűzanya ünnepei. Mindegyik
ünnepből – mint a méhek a
különböző virágokból – kinyerhetjük
azokat az összetevőket, amelyekre
szükség van, hogy Isten segítségével
előállítsuk a *mézet*, a lelki táplálékot,
amelyre kisgyermekként
mindannyiunknak szükségünk van.
A Szűzanya maga bátorít minket a
sugalmazott szavakkal, melyek a
liturgiában hangzanak el
ajkáról: *Anyja vagyok a szép
szeretetnek, az istenfélelemnek,
megismerésnek és a szent reménynek.
Nálam van az út és az igazság minden
kegyelme, nálam az élet és az erény
minden reménye. Jöjjetek hozzám
mind, akik kívántok engem, és teljete-
k el gyümölcseimmel, mert lelkem
édesebb a méznél, és birtoklásom jobb
a lépes méznél!*[3]

Ily hatalmas kincs láttán tegyük fel
magunknak a kérdést, hogy vajon a
nap során gyakran fordulunk-e a
Szűzanyához kis és nagy

szükségleteinkkel. Gyakran szólítjuk őt szívünkben és szóban gyengéden így: **Anyám, Édesanyám!**, ahogy folyamatosan hívta őt az Atyánk? Olyan sürgősséggel és ráhagyatkozással fordulunk hozzá, mint egy kisgyermek, akinek szüksége van az anyai gondoskodásra?

A Szűzanya első ünnepe e hónapban szeptember 8-a, Szűz Mária születése. Gyakran elmélkedtünk már arról, hogy Mária születésével támadt üdvösségünk napja, mivel tőle *ortus est sol iustitiae, Christus Deus noster*: megszületett Krisztus, az igazság napja, a mi Istenünk és Üdvözítőnk.[4] A próféták előre jövendöltek erről a fontos napról, és az Egyház kihangsúlyozza ezt azáltal, hogy a szentmise első olvasmánya egy részlet Mikeás próféta könyvéből Betlehemről, arról a városról, ahol a Messiásnak születnie kellett. Amint a Pápa rámutat: **A prófécia szerint a**

**Messiásnak Dávid király
leszármazottai közül kell
kikerülnie, hozzá hasonlóan
Betlehemben kell születnie, de az
emberi korlátok felett kell állnia.
„Származása az ősidőkre” nyúlik
vissza, elveszik a távoli múltban,
az örökkévalóság határán.
Nagysága elér „a föld határáig”,
akárcsak az általa hozott béke (vö.
Mik 5,1-4).^[5] Majd így folytatja a
Pápa: Az „Úr felkentjének” – aki a
nép szabadulásának kezdetét jelzi
– eljövételét a próféta titokzatos
kifejezéssel írja le: „míg nem szül,
akinek szülnie kell” (*Mik* 5,3). Így a
liturgia – amely a hit kiváltságos
iskolája – megtanítja
felismernünk, hogy Mária
születése közvetlen kapcsolatban
áll a Messiás, Dávid Fiának
születésével.^[6]**

Mikeás titokzatos szavaiban
megláthatjuk az utalást Izajás
jövendőlésére, amelyet az

Evangelium Máriára vonatkoztat:
*ecce, virgo concipiet et pariet filium et
vocabit nomen eius Emmanuel.* Íme, a
szűz fogan, fiút szül, és
Emmánuelnek nevezi el.[7] E szavak
az angyali üdvözlés pillanatában
teljesültek be, amikor az isteni Ige a
Szentlélek közreműködése révén
testet öltött a Szűzanya legtisztább
méhében.

Az ünnepen egy hosszú szakaszt
olvashatunk Szent Máté
evangeliumából Jézus családfájáról,
majd az Úr fogantatásának hírül
adásáról. **Ábrahámtól kezdve élénk
tárja Izrael történelmét mint egy
zarándokutat – annak
hullámhegyeivel és –völgyeivel,
egyenes útjaival és kitérőivel
együtt –, amely végül Krisztushoz
vezet.**[8] Az ószövetségi szereplők e
hosszú felsorolásában az Istenhez
hűséges férfiakon és nőkön kívül
feltűnnek olyanok is, akik bizony
nem így viselkedtek. Ott találjuk a

nagy pátriárkákat, Ábrahámot, Izsákot és Jákobot, akik hűségesen teljesítették Isten parancsait, de olyan vezetőket, királyokat és egyszerű embereket is, akik nagy bűnöket követtek el. Egyesek közülük bűnbánatot tartottak, mások nem. Ugyanez igaz az asszonyokra is: Rút mellett, akit szeretett Isten, felbukkannak mások is, akik megbántották Őt. XVI. Benedek hangsúlyozza, hogy **fényes és sötét alakjaival, az ő sikereikkel és bukásaikkal a családfa megmutatja, hogy Isten még az emberi történelem görbe soraiban is tud egyenesen írni. Isten meghagyja a szabadságunkat, bukásainkban mégis mindig új utat talál szeretetének. Isten nem vall kudarcot. Ezért ez a családfa Isten hűségének biztosítóka; garancia arra, hogy Isten nem engedi, hogy elbukjunk, és egyben felhívás arra, hogy újra meg újra felé irányítsuk**

az életünket, hogy újra meg újra Jézus Krisztus felé haladjunk.[9]

Ez az egyik tanulság, amelyet Szent Josemaría e szakaszból levonnunk javasolt. *Az evangélisták nem írhattak le mindent, amit Jézusról tudtak, mivel rengeteg kötetet emésztett volna fel, hogy minden szavát és tettét lejegyezzék. Mindazonáltal az általuk kiválasztott jelenetek között vannak olyanok is, amelyek rossz fényben tüntetik fel magukat az apostolokat. De mindegyik tanulságot rejt magában.[10]* Majd így folytatta: *Elmélkedjünk még egyszer Jézus családfájáról. Találunk ott olyan férfiakat és nőket – József és Mária felmenőit –, akik olykor nem éppen példás életet éltek. Isten Anyja bizonyosan arra szeretne ráébreszteni minket, hogy ő, aki teljesen tiszta – szeplőtelen! –, feltjainkkal együtt fogad el*

minket. Amikor tiszta lelkiismerettel és jó szándékkal közelebb húzódunk Máriához és Jézushoz, akkor nem számít semmi, ami korábban történt. Újrakezdhetjük az életünket. Ezért a nap folyamán gyakran kell megtisztítanunk a szándékunkat.
[11]

E gondolatok a papság évében arra hívnak minket – és a gyóntató atyákat is –, hogy apostolkodásunk során beszéljünk sokat a kiengesztelődés szentségének szükségességéről, és adjunk hálát ezért az eszközért, amelyet Isten adott az Egyháznak, és amely által bűneink bocsánatot nyernek. Optimizmussal és derűvel töltenek el minket, mivel segítenek nem elfelejtenünk, hogy Isten nem fárad bele a gyengeségeinkbe, bár nem is akarja őket. Nem választhatnak el tőle sem bűneink, sem hibáink, ha megbánjuk őket és bocsánatot

kérünk, ha szükséges, a bűnbánat szentsége révén. Az Úr irgalma által folyton szeretetéhez akar minket vonni.

Szent Josemaría szavaival ismét hangsúlyozom: ***Azt szeretném, hogy ti és én mindig ezt szem előtt tartva küzdjünk. Soha nem felejtethjük el, hogy a benső életünkben csüggedés nélkül kell küzdenünk. Nem csüggedhetünk el, amikor –nem is egyszer, hanem sokszor – szükségét látjuk annak, hogy kiegyenesítsük azt az utat, amelyen járva szolgáljuk Istent.***
[12]

Négy nappal a Szűzanya születésének napja után, vagyis szeptember 12-én ünnepeljük Szűz Mária Szent Nevét. Mekkora öröm, hogy nevén szólíthatjuk Édesanyánkat! Szűz Máriának mindig a szívünkben és az ajkunkon kellene lennie, de különösen akkor,

amikor a lelkünket a kísértések és akadályok szele tépázza, amelyeket Isten megenged, hogy növekedjen bennünk az alázat, és hogy felébressze bennünk az Ő mindenhatóságába vetett teljes bizalmunkat.

A megpróbáltatás pillanataiban talán elcsüggedünk, aminek következtében alább hagyhat buzgalmunk, hogy tovább küzdjünk. Ekkor jobban, kitartóan kell a Szűzanyához fordulnunk, aki *Stella Maris*, a Tenger Csillaga. Hallgassuk meg még egyszer, mit mond Szent Bernát egy jól ismert szentbeszédében: „Ha feltámad a kísértések szele, ha a megpróbáltatások lelassítanak utadon, nézz fel a csillagra, hívd segítségül Máriát (...). Nem térsz le az útról, ha őt követed; nem esel kétségbe, ha őt hívod segítségül; nem veszel el, ha rá gondolsz. Ha kézen fog, nem esel el; ha ő véd meg téged, nincs mitől félned; nem fáradsz el, ha

ő vezet; biztonságban eléred a célt,
ha ő örködik feletted. És te magad
megtapasztalod, miért mondták azt:
és a szűz neve Mária volt (Lk
1,27).”[13]

A Szűzanya hathatós segítségével
mindig győzedelmeskedünk, bár
olykor a napi küzdelmünk csatáiban
vereséget szenvedhetünk. Szűz
Mária soha nem fárad bele abba,
hogy örködjön felettünk, és ha hallja,
hogy nevén szólítjuk, azonnal a
védelmünkre siet. ***Anyám! – Hívd őt
hangosan, erősen. Figyel rád,
segítségre kész, ha veszélyben
látna. Szent Fiának kegyelmével
karjának menedékét, szívének
gyengédségét nyújtja. S új erőt
nyersz a küzdelemre.***[14]

A Kereszt tövében álló Szűzanya
szeptember 15-én a csendes és rejtett
áldozat értékéről beszél nekünk.
Csodáljuk meg és elmélkedjünk
erejéről, amelyet a szenvedés és a

fájdalom órájában mutatott. **Jézus újból megerősítve érzi magát anyjának hangtalan, szerető jelenléte által. Mária nem jajong, nem rohan ide-oda. Stabat. Áll, ott áll, Fia mellett.**^[15] Leányaim és

fiaim, nem azt kell ebből megtanulnunk, hogy a bőséges természetfölötti gyümölcsök feltétele és biztosítéka az, ha bátran kitartunk a Kereszt közelében, közel a Kereszten függő Krisztushoz? A Szűzanya válasza emlékének segítenie kell, hogy a fizikai vagy erkölcsi szenvedés órájában bocsánatot tudjunk kérni, még akkor is, ha a lázadás megpróbál beférkőzni a lelkünkbe. Arra buzdítalak benneteket, hogy újítsátok meg az Atyánk gyakori elhatározását, amely segített neki megvalósítani az Isten által rábízott küldetést: **Ezt kívánod, Uram?... Én is ezt akarom!**^[16]

Emellett hogy is ne emlékeznénk szeretett Don Álvarónkra e napon? Az Atyánk első utódjává történt megválasztásának ezen újabb évfordulóján kérjük a közbenjárását, hogy elnyerjük Istentől azt a derűt és lelki békét, amelyet ő mindig, de különösen a feszültséggel vagy nehézségekkel teli pillanatokban árasztott magából.

Végezetül szeptember 24-én ünnepeljük a Fogolykiváltó Boldogasszonyt (*Nuestra Señora de la Merced*), akihez Szent Josemaría a Mű történetének meghatározó pillanataiban fordult, abba vetett teljes bizalommal, hogy a Szűzanya elnyeri a lelkek jobb szolgálatához szükséges kegyelmeket (*mercedes*). Szólítsuk meg őt ezen anyai nevén és kérjük tőle azokat a természetfeletti ajándékokat, amelyekre most szüksége van az Egyháznak, az Egyház e *kis részének*, ami az Opus Dei, és valamennyiünknek. Ne

felejtsük el makacsul ostromolni Istent most, a papság évében – ezt szándékosan hangsúlyozom – papi hivatásokért és valamennyi felszentelt pap életszentségéért.

Imádságotokban tartsatok fenn különleges helyet azon aggregátus fivéreiteknek, akiket szeptember 6-án szentelek pappá Torreciudadban. Amint arra minden hónapban emlékeztetlek benneteket, napi imáitoknak képezze mindig részét a Pápáért és az őt az Egyház kormányzásában segítő minden munkatársáért mondott ima.

Imádkozzuk nagyobb odaadással a kérést, amellyel a Precesben mindennap Istenhez fordulunk:
Dominus conservet eum, et vivificet eum, et beatum faciat eum in terra.

[17] Különlegesen legyünk mellette a szeptember 26-28. közötti csehországi útja során.

Mindannyian ott voltatok velem, amikor Puerto Ricóban az Isteni Gondviselés Anyja, Mexikóban pedig a Guadalupei Szűzanya előtt imádkoztam. Arra is alkalmam nyílt – nemcsak nekem, hanem mindannyiunknak –, hogy eltöltsék egy kis időt a kölni székesegyház triptichonja előtt, ahol Szent Josemaría számos alkalommal mutatott be szentmisét, hálát adott a Keresztáldozatért, imádta Istent és szorosán megragadta a mindenható közbenjáró Szűzanyánk kezét.

Leányaim és fiaim! A lelkekkel végzett bőséges és örömteli munka vár ránk azokban az országokban, ahol apostoli tevékenységet végzünk. Ezért szeretném elmondani nektek, hogy idén augusztus 15-én, amikor megújítottuk az Opus Dei felajánlását Szűz Mária Szeplőtelen Szívéhez, azt mondtam égi Édesanyánknak, hogy magunkévá akarjuk tenni azt a kérést, amellyel Szent Josemaría

fordult hozzá Loretóban 1951-ben,
hogy az egész emberiségért való
buzgalom emésszen el minket nap
mint nap.

Szívem minden szeretetével
megáldalak benneteket.

Atyátok,

+ Javier

Pamplona, 2009. szeptember 1.

[1] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que
pasa*, 32

[2] SZENT BERNÁT: *szentbeszéd Szűz
Mária születéséről* (a „vízvezetésekről”
szóló szentbeszéd)

[3] *Sir* 24,24-27

[4] Római Misekönyv, Szűz Mária
születése, *Bevezető ének* [5] XVI.
BENEDEK: szentbeszéd a Santa Maria
di Bonaria nevű Szűz Mária-
kegyhelyen, 2008. szeptember 7.

[6] *Ugyanott*

[7] *Iz 7,14; Mt 1,23*

[8] XVI. BENEDEK: Szentbeszéd Szűz Mária születése alkalmából, 2007.
szeptember 8.

[9] *Ugyanott*

[10] SZENT JOSEMARÍA: egy elmélkedés jegyzetei, 1966.
szeptember 8.

[11] *Ugyanott*

[12] *Ugyanott*

[13] SZENT BERNÁT: *Második szentbeszéd az angyali üdvözléről*, 17

[14] SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 516

[15] SZENT JOSEMARÍA: *Isten barátai*,
288

[16] SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 762

[17] *Vö. Zsolt 40 (41),3*

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-
prelatus-2009-szeptemberi-levele/](https://dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2009-szeptemberi-levele/)
(2025.08.09.)